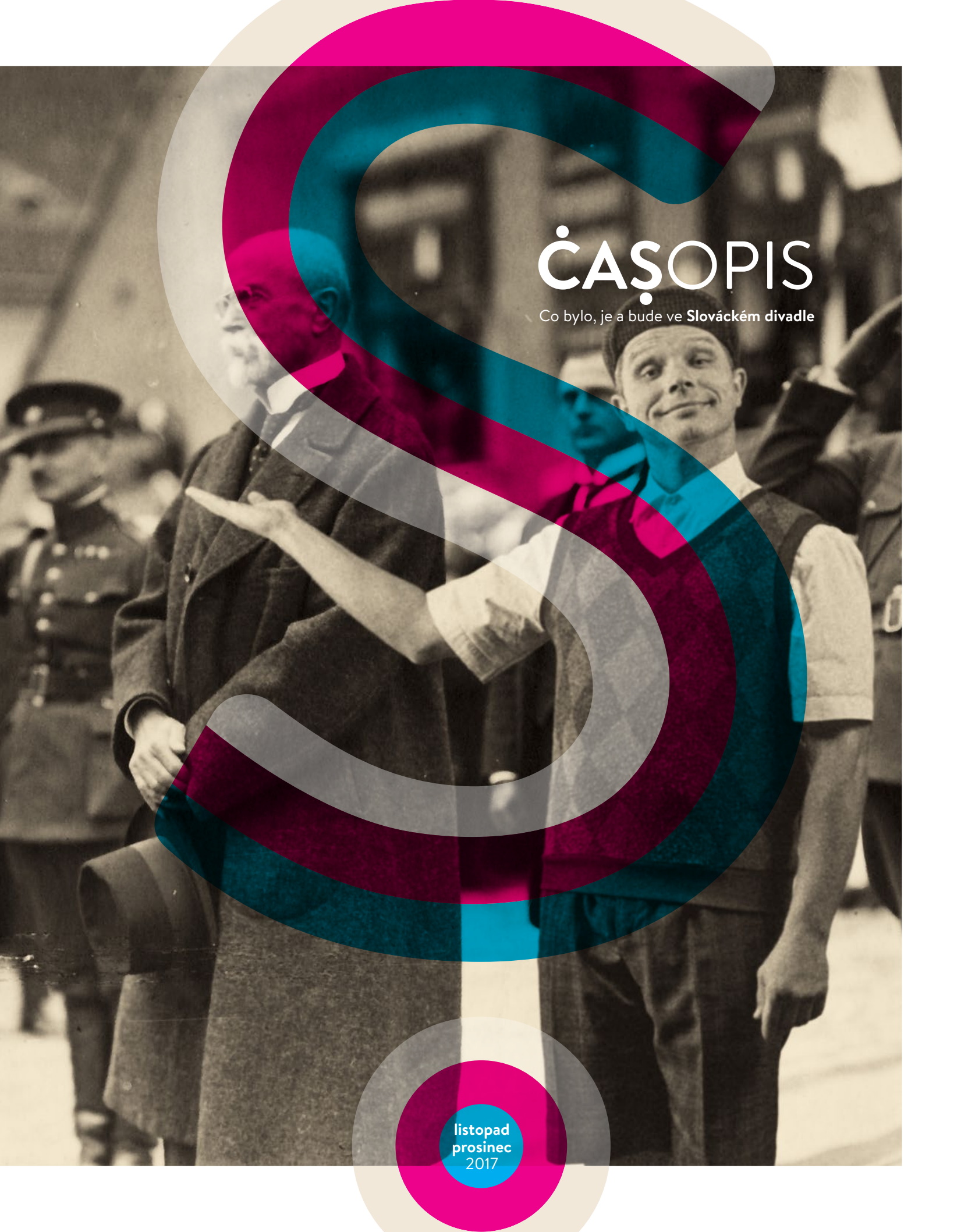

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve **Slováckém divadle**

listopad
prosinec
2017

Obsah

Úvodník „Hlava mazaná“

Úvodní slovo ředitele divadla Michala Zetela 3

Bylo

Špalíček veršů a pohádek aneb Jak vzniká divadelní pohádka 4–5

S herci Slováckého divadla o jejich oblíbených pohádkách 6

Markéta Šlejmarová: Přišlo nám kouzelné rozvzpomínat se na své dětství 7

Mezičas 1

Proč pohádky patří do Slováckého divadla? Iva Šulajová 8

Vzpomínání na Květušku s dramaturgyní Evou Janěkovou 9

Je

Falešné našeptávání – představujeme novou inscenaci Radovana Lipuse 10–11

Mezičas 2

Iva Šulajová o listopadové novince Falešné našeptávání 12–13

Bude

Kde domov tvůj? Slovácké divadlo – Nové předplatné na rok 2018 14–15

Herecké sny 2018: Dušek a Mikotová, nebo všechno 16

Co se v divadle chystá? 17

Mezičas 3

Ladíme barevné skvrny – rozhovor Markéty Špetíkové s Michalem Zetelem a Ivou Šulajovou o novém předplatném a všem, co s ním souvisí 18–21

Program listopad a prosinec 22–23

Počasí

Herecká předpověď na dva měsíce 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka a zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; MgA. Markéta Špetíková; Blanka Šmejdocová, Dis.;

Grafický design: Mgr. A. David Zezula; Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště

Foto: MgA. Marek Malůšek, archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Vážení diváci a čtenáři, máme po parlamentních volbách, a přestože řada voličů je s jejich výsledkem jistě spokojena, já příliš důvodů k radosti nevidím.

Michal Zetel
ředitel divadla

Je zarážející, že ve volbách rezonovala témata těžící z hrozeb, které jsou, když ne poněkud mlhavé povahy, tak alespoň ne příliš aktuální. Naopak problémy, které naši společnost zasáhnou zcela nevyhnutelně, například reforma důchodového systému, jako by nikoho nezajímaly. Ale to není pouze problém České republiky, děje se to po celém světě. Jedno velké pozitivum však přece jen vidím: podle všeho se zdá, že i tyto volby byly v České republice skutečně svobodné a férové. Lid si zvolil, a dobře nám tak. Ne vždycky tomu tak bylo a v historii naší země, která v příštím roce oslaví sto let od svého založení, nalezneme spoustu období, která to dokládají.

I to je jedno z témat, která sledujeme v předplatném Slováckého divadla pro rok 2018 s přiléhavým mottem: Kde domov tvůj? Slovácké divadlo. Druhé číslo našeho časopisu se předplatnému věnuje velmi podstatně a díky velkému rozhovoru naší nové dramaturgyně Markéty Špetíkové se zkušenou kolegyní Ivou Šulajovou a uměleckým šéfem Slováckého divadla, tedy mnou, můžete nahlédnout pod pokličku neuvěřitelně komplikovaného procesu skládání dramaturgického plánu a tedy i předplatného. Dočtete se, jaké všechny faktory, a to ne vždy pouze umělecké, ovlivňují výslednou podobu sezóny, a proč je důležité myslet na všechny potenciální diváky, a krom závažných politicko-sociálních témat věnovat prostor i kultivované zábavě v podobě komedií a muzikálů.

Jednu takovou komediální záležitost pro vás právě připravujeme a v tomto čísle se o zkoušení a tvorbě inscenace Falešné našeptávání dozvíte spoustu informací. Přiblížíme vám hvězdu české divadelní režie, Radovana Lipuse, pod jehož inscenační taktovkou projekt vzniká.

Druhé číslo Časopisu je tu a já vám přeji počtení stejně pestré, jako je pestrý repertoár Slováckého divadla.

Omluva

V minulém čísle Časopisu jsme chybně zveřejnili informaci v recenzi Pavly Bergmannové Nesnesitelná lehkost Platonovova bytí na straně 4. Platonova (ne Oblomova) samozřejmě v nové inscenaci Břetislava Rychlíka Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost? hraje Tomáš Šulaj, nikoliv David Vaculík. I když oba herci bydlí poblíž sebe a dokonce jsou narozeni ve stejném znamení Kozoroha, role si zatím nevyměnili. Za uvedenou nepřesnost se čtenářům omlouváme. **Slovácké divadlo**

Bylo

Špalíček veršů a pohádek aneb Jak vzniká divadelní pohádka

Výpravnou pohádku
O Květušce, zahrádce
a babici Zimici uvedlo
divadlo v premiéře
v neděli 2. dubna 2017.
Režie se ujala Zoja
Mikotová.

Blanka Šmejdivcová
šéfredaktorka

Aby vznikla v divadle krásná pohádka, je potřeba, aby se sešla nejen parta herců, kteří jsou ochotní si na jevišti tak trochu „zablbnout“, ale především režisér s velkou představivostí a schopností porozumět dětské duši. Právě taková je režisérka Zoja Mikotová, která na jaře nastudovala ve Slováckém divadle pohádku ze známého Špalíčku veršů a pohádek Františka Hrubína O Květušce, zahrádce a babici Zimici. Přestože soubor hravých pohádek a veršů o zvířátkách, rostlinách i lidech a věcech kolem nás vyšel už v roce 1957, dodnes neztratil své kouzlo a těší se velké oblibě. Zoja Mikotová pohádku pro Slovácké divadlo zdramatizovala z původního Hrubínova textu. Příběh je velmi dramatický, hlavní postavy – Květuška a babice Zimice ztělesňují odvěký pohádkový zápas dobra a zla, kladných i záporných životních postojů a principů. „Čerpala jsem z pokladnice Hrubínových veršů. Ze Špalíčku jsem jako základ vybrala pohádku o Květušce a její zahrádce. Dodala jsem ještě do názvu „a babici Zimici“, abych více zdůraznila to, že pohádka zobrazuje boj dobra se zlem,“ říká režisérka. „Pohádka je určena dětem již od tří let, ale měly by být připraveny na to, že se jedná o trochu strašidelnou pohádku, ve které však nakonec vše dobře dopadne,“ dodává.

Do role Květušky režisérka obsadila Barboru Nesvadbovou, roli babice Zimice ztvárnil netradičně muž – Josef Kubáník. Jako Chór účinkují a muzicírují Petr Čagánek, Monika Horká, Pavel Hromádka, Pavel Majkus, Kamil Pulec a Martin Vrtáček.

Když herci na jevišti muzicírují

Pohádka Špalíček veršů a pohádek je ve Slováckém divadle výpravná a barevná. „Dramatičnost a citovou působivost příběhu bezpochyby podtrhuje invenční výprava Juliány Kvíčalové a Markěty Šlejmarové, které patří k nastupující generaci scénografů – a neméně měrou scénická hudba Zdenka Kluky, přesvědčivě, s plným nasazením a zároveň citlivě interpretovaná hereckým ansámblem,“ říká dramaturgyně divadla Iva Šulajová. Právě živá herecká kapela pohádku ozvláštňuje a dodává jí na přitažlivosti. „Vycházela jsem z toho, že Pavla Majkuse znám z práce na pohádce Pinocchio a vím, že nástroj ovládá. S Petrem Čagánkem spolupracuji poprvé, ale věděla jsem, že hraje na housle. Takže když byl ochoten jít do tohoto dobrodružství, s chutí jsme se pustili do práce. Herci jsou velice schopní a kreativní a jdou nám naproti v tom, že zvládají náročné hudební party,“ pochvaluje si spolupráci s herci režisérka. Roli Květušky Zoja Mikotová svěřila herečce Barboře Nesvadbové. „Za pracovní setkání s paní Zojou Mikotovou jsem moc vděčná. Setkala jsem se s ní jako s pedagožkou na JAMU, kdy často chodila na naše představení. Byla jsem vždy ráda za krátký rozhovor s ní. O herectví, o divadle. Pro člověka na začátku herecké cesty jsou tyhle okamžiky důležité,“ říká herečka.

Babice Zimice v mužském podání

„Babice Zimice je záporná role, ale především je to pohádková postava a mám pocit, že ji nemusí hrát výhradně žena. Není to stařenka nebo babička v pravém slova smyslu, ale spíš symbol zla. Myslím si, že muž v této roli může předvést daleko zajímavější nuance, ale zároveň i určitou komiku a odstup, který děti pro pochopení potřebují,“ poodkrývá výběr Josefa Kubáníka do role babice Zimice Zoja Mikotová. Herec Josef Kubáník se se Zojou Mikotovou potkal už při práci na inscenaci Oskar a růžová paní, kde měl možnost zahrát si po boku české herecké legendy Květy Fialové. Na spolupráci dodnes rád vzpomíná. „Zojka Mikotová ten nádherný příběh režirovala a pro mě je to dodnes jedna z největších hereckých příležitostí, jaké jsem kdy dostal a jedna z nejdojemnějších inscenací, ve kterých jsem hrál. Takže když jsem se na začátku roku dozvěděl, že se s paní režisérkou potkáme znovu, jásal jsem,“ svěřuje se herec. „Práce to byla sice náročná, protože paní režisérka chce vytvořit opravdu krásnou pohádku, a to není jen tak. Ale já pracuji rád. A když vím, že režisér má věci promyšlené, že nic nenechává náhodě, že nad vším dlouho duma, že má rád děti v hledišti a vidím na něm, jak mu na výsledku záleží, tak bych chtěl být tím malým divákem, který se pak na pohádku přijde podívat,“ uzavírá Josef Kubáník.

Špalíček veršů a pohádek

Dramatizace, režie: Zoja Mikotová; výprava: Juliána Kvíčalová, Markéta Šlejmarová; hudba: Zdeněk Kluka; dramaturgie: Eva Janěková; korepetice: Petr Čagánek
Premiéra: 2. dubna 2017

Kdo je

Zoja Mikotová

Česká režisérka, choreografka a vysokoškolská pedagožka Zoja Mikotová se narodila roku 1951 v Brně. Maturovala na textilní škole, ale módě se nikdy nevěnovala. Zpočátku se živila rozmanitými výtvarnými a grafickými pracemi, učila děti, pracovala jako technik a kulisák v divadle. V roce 1992 založila na JAMU na tehdejší dobu velmi novátorský ateliér Výchovná dramatika neslyšících a této problematice se věnuje dodnes. Režirovala v řadě divadel u nás i v zahraničí. Do Slováckého divadla se vrátila letos už počtvrté. V roce 2010 zde uvedla celosvětově známého Pinocchia s Tomášem Šulajem a Pavlem Majkusem, o dva roky později dojemného Oskara a růžovou paní s hostující Květou Fialovou, a v roce 2015 krásný a křehký Deník Anne Frankové. V příštím roce ve Slováckém divadle nastuduje autorskou koláž – KDY bude po válce. Premiéra se uskuteční 21. dubna 2018.

Barbora Nesvadbová jako Květuška v nové pohádce

Bylo

Oblíbené herecké pohádky? Bráška Lajdáček i Popelka

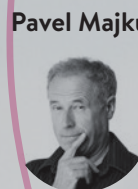
Že pohádky v dětství člověka ovlivňovaly a většinou si je i pamatujeme, na tom se snad shodne většina z nás. Na pohádky zavzpomínali i naši herci a herečky a protagonisté pohádky O Květušce, zahrádce a babici Zimici, kteří prozradili, jaká byla v dětství jejich oblíbená pohádka a proč.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Barbora Nesvadbová: Je těžké vybrat jen jednu... Z pohádek jsem měla nejraději ty, které mi večer četli rodiče. Maminka často vyprávěla pohádky, které vymýšlela v tu chvíli, a to bylo nejlepší. Mohla jsem si říct, kdo by dnes mohl do naší pohádky přijít a máma to pak zařídila. Z knížkách jsem měla nejraději pohádku Cvrček a mravenci. Bylo to starobylé leporelo v krásné vazbě. Část každé strany byla nějak vyřezaná a šlo přes ni vidět na stranu další. Obrázky se tak navzájem doplňovaly, a to mě jako malou holku moc bavilo. Cvrček byl navíc houslista a to já byla taky, takže jsme si vzájemně dost rozuměli.

Pavel Majkus: Už si to detailně nepamatuji, ale měl jsem jako malý chuť vyprávět a vymýšlet pohádky své. Hrdina byl Ježeček, byl to kladas, poměrně zručný všeměl a o něm jsem si vymýšlel pohádky pro sebe a pro své mladší sourozence. Podle rodičů prý byly ty pohádky i docela dlouhé... Další oblíbenec byl Kocour Mikeš. Hlavně proto, že kniha byla dosti tlustá a tedy nabízela hodně pokračování na jinak dlouhé zimní večery. Tu knížku nám předčítala teta, říkali jsme jí kmotřenka, která s námi společně bydlela. Myslím, že ji v běhu let předčítala celou aspoň třikrát.

Josef Kubánik: Měl jsem to velké štěstí, že mi vždycky večer před spaním četla pohádky maminka. Dodnes si pamatuju tu o skřítcích s krásnými ilustracemi Miloše Nesvadby s názvem Bráška Lajdáček. Představoval jsem si, že jsem také malý skřítek a žiju ve vesničce, kde každý příběh nakonec dobře dopadne.

Monika Horká: Vzpomínám často na jednu nepublikovanou pohádku, kterou mi babička říkala, když mi něco nebylo dost dobré... Byla o princezně, co se všeho štítla. Pohádka víc než výchovná. Ale moje babička, jinak nesmírně vlídná osůbka, uměla šokovat. A ta pohádka je dost drsná a stydím se ji říct... ten závěr se moc nedá publikovat... Takže z běžných asi Popelka. Byla jsem takové trochu jiné dítě z údolí. A (jak už tak tu jinakost děti cítivají) „sídlíšťanky“ mě moc nebraly a nechtěly mě pouštět do dětské kuchyňky. Pamatuji si, jak mě to mrzelo...Tak asi proto.

Martin Vrtáček: Odjakživa jsem měl rád Krkonošské pohádky a přiznám se, že se na ně rád podívám i dnes. Zřejmě proto, že mě odmalička přitahovaly hory se vším, co k nim patří.

Pavel Hromádka: Asi nejvíc mě zasáhl seriál Tajuplný ostrov a pak film Ivanhoe. No proč – protože to bylo dobrodružné! Pamatuju si i seriál Kamarádi, ten se mi taky líbil, a když jsem byl úplně malý, maminka mi občas recitovala před usnutím Baladu o Palečkovi od Jana Nerudy. Asi dost často, protože jsem se ji nikdy neučil a dodnes ji umím zpaměti. Taky mi recitovala monology Puka za Shakespeara v Snu noci svatojánské. Moc mě nebraly kreslené či animované pohádky. Odmala jsem měl radši v televizi pohádky hrané živými herci.

Markéta Šlejmarová: Přišlo nám kouzelné rozvzpomínat se na své dětství

To, co je na pohádce O Květušce, zahrádce a babici Zimici viditelné a zapamatovatelné, je určitě krásná výprava. Autorkami jsou dvě mladé scénografky a kostýmní výtvarnice Markéta Šlejmarová a Juliána Kvíčalová.

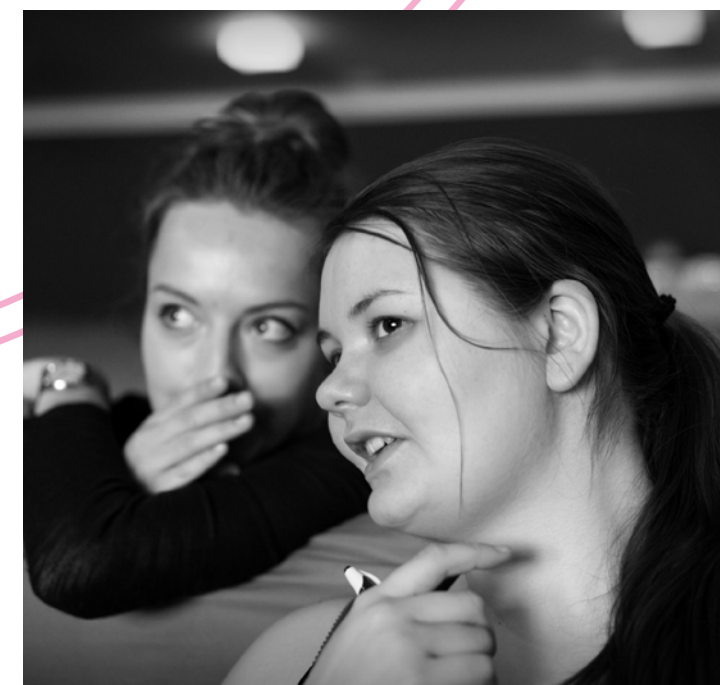

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

„S kolegyní Juliánou Kvíčalovou jsme od začátku věděly, že chceme z Květušky udělat takovou milou, křehkou ale zároveň trochu nebojácnou holčičku, která má svůj domeček ve stanu a zažívá různá dobrodružství. Přišlo nám kouzelné, když jsme se rozvzpomněly na své dětství, na to, jak jsme si jako malé stavěly různé domečky po domě anebo i venku na zahradě, kam jsme si natahaly plyšáky, zalezly tam v noci s baterkou, četly rozličné příběhy a přitom se na látkové stěně stanu odehrávalo stínové divadlo s různými bubáky. Toto a další jiné vzpomínky na dětství byly nemalou inspirací,“ říká uherskohradištská rodačka Markéta Šlejmarová a popisuje, jakým způsobem s kolegyní Juliánou Kvíčalovou na pohádce pracovaly. „Chtěly jsme udělat pohádku, která začne právě ze stínového dětského loutkového divadélka pomocí meotaru a postupně expanduje, až pojme celou scénu. Na jevišti byly důležitým prvkem pohyblivé kulisy kopců, které v první scéně udělají to kouzlo, že se pohybují samy (děkuji technikům, kteří umí s těmito kolosy tak půvabně baletit), je za nimi ukrytý stan, který se najednou objeví, a zároveň jsme měli v plánu využít je jako nosnou plochu pro jednotlivé projekce. Projekce jsme si dělaly samy, malováním anebo dotáčením pomocí techniky green screen,“ popisuje proces Šlejmarová. Zajímalo mě, kde scénografky čerpaly inspiraci ke kostýmům,

kteří jsou na celé inscenaci výraznou složkou. „Inspirací ke kostýmům vypravěčů byl samotný František Hrubín a různé variace na jeho osobu. Babice Zimice pak byla velkým oříškem, měla působit v některých scénách nadmutě jako duchna plná sněhu a v jiných měla být slaboučká a vyzáblá. Vzniklo několik variant, ale nakonec zvítězila ta, kterou můžete vidět v pohádce. Jožka Kubáník má na sobě halenu, pod kterou má vycpaný hrb, a přes to všechno je ušit ohromný plášť z padákoviny. Tato látka má ty vlastnosti, že se dobře nese, když tam s ní babice panovačně pochoduje, dobře chytá vítr a krásně poletuje, dá se zmačkat do minimálního objemu a i rozprostřít do velkých ploch, také na sobě krásně nese projekce. Měla jsem trochu obavy, jestli nás Jožka nechá mu dát paruku a nalepovací ježibabí nos (protože on je proslulý tím, že nesnáší cokoliv nalepeného na obličeji), ale byl ohromný, nechal nás, ať ho přetransformujeme do babice Zimice se vším všudy, protože přece: „Bez správného záporáka není pohádka pohádkou, ne?“

Mladá výtvarnice si pochvaluje i spolupráci s divadlem a režisérkou Zojou Mikotovou. „S paní Zojkou mám to štěstí spolupracovat již po třetí a jsem strašně šťastná, že nás kdysi před pár lety dal scénograf Jan Štěpánek dohromady. Mohu se podílet naprosto na všech složkách představení. Navzájem se podržíme, když je jedna z nás nejistá nebo unavená. Paní Zojka ačkoliv vypadá (a většinou se i chová) jako křehká víla, umí být i ráznou ženou, která umí z člověka vydolovat to nejlepší a nutí ho se neustále zlepšovat,“ svěřuje se. „Při zkouškách byli všichni skvělí, přihazovali nespočetněkrát vlastní nápady a vtipky, což mě ohromně bavilo. Přišlo mi báječné, jak na sebe herci slyší, a jak jsou i při zpěvu hlasově krásně sladění. Některé písně si mimochodem zpívám ještě doteď. Na Slováckém divadle je obdivuhodné to, že tam hrají opravdu všichni. Velmi mě překvapilo s jakým citem a něžností umí paní rekvizitářka Jitka Janečková vodit loutky. Celé představení jsem si ohromně užívala, byla to krásná spolupráce!“, uzavírá.

Autorky výpravy Juliána Kvíčalová a Markéta Šlejmarová

Mezičas 1

Proč pohádky patří do Slováckého divadla?

Fenomén vlivu vyprávění příběhu na rozvoj lidského vědomí (podvědomí i kolektivního nevědomí), jehož je žánr pohádky speciálním odvětvím, byl dostatečně zkoumán a mnohonásobně popsán.

Iva Šulajová
dramaturgyně divadla

V pohádce je podobně jako v mýtech nebo snech spatřována potřeba vyjádření vnitřní skutečnosti člověka, jakési poselství, které chce být interpretováno, skutečnost bytostného Já nazarána s pomocí symboliky příběhu nepřímo, z různých úhlů pohledu. Psychologové hovoří o „archetypech“ jakožto psychologických faktorech uložených v kolektivním nevědomí, jež obsahují všechny zkušenosti, jimiž lidstvo za dobu své existence prošlo (ve všech kulturách shodných). Jsou nejen (statickým) obrazem této skutečnosti (Já), ale zároveň ji dynamicky utvářejí, jsou regulujícím centrem celého kolektivního nevědomí. Někteří psychoterapeutové dokonce používají symboliku pohádky jako součást terapie svých klientů (např. německý psycholog Heinz-Peter Röhr napsal několik knih, v nichž rozebírá mnohé psychologické problémy a cestu z nich skrze pohádkové příběhy bratří Grimmů).

Netřeba však složitých psychologických a filozofických kategorií, abychom sami shodně cítili, co vše nejen dětem, ale i nám dospělým, přinášejí pohádkové příběhy: obraz „boje dobra se zlem“ sice pro mnohé

může být už sám ve svém vyjádření problematický (slovo boj se přece s představou dobra spíše vylučuje), nicméně vůbec přiznání temné stránky života, avšak současně s přítomností naděje v její překonání, ve vítězství té světlé životní stránky, je zásadním životním poselstvím. Síla lásky, pokory, poučení se z chyb po lehčích i těžších zkouškách na jedné straně, zklamání, křivda a zrada na straně druhé – to vše jsou „oblasti“, jimiž procházejí nejen pohádkoví hrdinové, ale také my lidé ve svých životních osudech. A proto právě pohádka či jiný vyprávěný příběh nám může dát potřebný vhled, často i nadhled, odstup od vlastního života, a tím mnohdy i pomoci k řešení nějaké vlastní životní situace (děti a jejich problémy nevyjímaje).

To vše se při vyprávění (či čtení) pohádek děje skrze sílu slova. V pohádce divadelní lze však nejmenšího, i dospělejšího, diváka okouzlit o mnoho větším počtem „vypravěčů“. Není to jen jedinečný divadelní fenomén živého herce hrajícího „ted a tady“ pro svého diváka (a každé představení je pak vždy o trochu jiné v závislosti na naladěním publika), je to i „vyprávění“ skrze

„magii scénografie“ – jež rozvíjí u dětí schopnost vnímat výtvarnou estetiku (patří sem scéna, kostým, světlo, i nová mediální vyjádření jako projekce apod.) nebo „vyprávění zvukem“ – schopnost vnímat zvuky a hudební motivy tvořící napětí, vyjadřující radost apod. A neméně důležitá je v divadle i vzájemnost prožívání, společné sdílení příběhu, ať už se spolužáky při školním představení, nebo – ještě vzácnější – s rodinou. Přítomnost všech těchto živých vjemů na jednom místě a v jednom čase – v přítomném okamžiku – je do jiného média (literatura, film, televize aj.) zkrátka nepřenositelná.

Slovácké divadlo uvádělo pohádková představení od začátku svého působení a dodnes jsou, a i do budoucna zůstanou, pravidelnou součástí jeho repertoáru. A co víc, vědomí si své herní vytiženosti v repertoáru večerním, která způsobuje, že původní „domácí“ pohádku nastuduje Slovácké divadlo jednou za dva roky, a vědomí si chvályhodného „hladu“ po častějších představeních pro naše nejmenší diváky, přinášíme pro ně počínaje loňským rokem novou šanci v podobě předplatného s názvem Pohádka. Jedná se

o čtyři pohádková představení během divadelní sezóny (nebo též školního roku, chcete-li), která jsou s pečlivostí vybírána, jak co se kvality nastudování a provedení týče, tak co se týče pestrosti žánrové – aby děti poznaly, že divadlo se dá dělat různými způsoby

– někdy víc hudebně, s písničkami, někdy zase výtvarně, třeba s loutkou. Zpravidla lze v rámci předplatného vidět jednu inscenaci Slováckého divadla a tři hostující soubory. V loňském roce mělo předplatné velký úspěch, a tak se i letos těšíme spolu s vámi a vašimi

děti do hlediště, uvidíme „klasiku“, modernu i pohádkový muzikál! Archetypy pohádkového příběhu, radostná tvořivost vložená do jeho zpracování a společný prožitek představení nás tak opět čekají vícekrát ročně.

Vzpomínání na Květušku

Dramaturgyně Eva Janěková zavzpomínala na práci na pohádce O Květušce, zahrádce a babici Zimici.

Eva Janěková
dramaturgyně

Samozřejmě mne potěšila nabídka režisérky Zoji Mikotové ke spolupráci na inscenaci Hrubínova Špalíčku veršů a pohádek, nicméně nejprve jsme se musely rozhodnout, co vlastně z toho obrovského množství „materiálu“ v Hrubínově sbírce obsaženého bude použité. Ty nejznámější (a nejvděčnější) pohádky jsou hlavně adresovány nejmenším dětem, a protože zkušená paní režisérka správně předpokládala, že divácké spektrum bude v Uherském Hradišti daleko širší, padla volba na ne tak známou Pohádku o Květušce a její zahrádce. Oproti hravým Palečkům a Karkulkám je tato původní pohádková kompozice Františka Hrubína daleko dramatičtější v konfliktu dobra

se zlem (na jedné straně Květuška a její starost o zahrádku a na druhé babice Zimice, symbol zloby a krutosti, potřeby všechno zkazit a zničit). Pak tedy začaly zkoušky a moje vzpomínání na tu dobu je víc než pozitivní. Potěšil mne zájem kolegů o básníkův život a dílo, o kterém jsem mluvila na první zkoušce (tak soustředěná pozornost zdaleka nebývá běžná...). Potěšilo mne, že v průběhu zkoušek všichni ochotně přistoupili na způsob práce asi ne v činoherním divadle úplně obvyklý zejména na pohádce. (Neustálá přítomnost téměř všech na jevišti, neustálá spolupráce ve smyslu „všichni za jednoho“, práce s loutkou, s předmětem...) A tak bych mohla ve vzpomínání pokračovat.

Báječné jsou naplno využité instrumentální dispozice všech zúčastněných herců. Velice dobrá se ukázala být volba dvou mladých a velmi invenčních výtvarnic, Juliány a Markéty, sugestivní (a leckdy i emotivně působivé) projekce oslovily jistě nejen mne, ale především diváky. Také vzpomínám, jak hlediště vydechlo úžasem, když vstoupila baba Zimice (pan Josef Kubáník) v impozantním a nádherném kostýmu a paruce.

Takže, abych to shrnula, měla jsem radost, že jsme se zase po letech se Zojou Mikotovou potkaly při práci, na kterou ráda vzpomínám. Do Hradiště posílám pozdrav a určitě se ještě přejedu „na Květušku“ podívat.

Je

Falešné našeptávání

Komedii Francouze Pierra de Marivauxe Falešné našeptávání připravuje se souborem režisér Radovan Lipus. Premiéra se uskuteční už v sobotu 11. listopadu.

Blanka Šmejdivcová
šéfredaktorka

O čem je Falešné našeptávání

Dorant (Zdeněk Trčálek) se zamiluje do Araminty (Tereza Novotná). Jak ale prověřit její city a vzbudit v ní náklonnost? Bude potřeba složité milostné intriky, kterou mistrně nastraží Dorantův sluha Dubois (Tomáš Šulaj). Pod záminkou uchazeče o pracovní místo se tak Dorant dostane do domu své vyvolené. Překoná ale nástrahy vlastního strýce Remyho (Martin Vrtáček), který, o Dorantových citech nic netuše, chce svého synovce bohatě oženit s vybranou nevěstou? Odráží výpad Aramintina ženicha s hraběcím titulem i nepřátelství její matky paní Argantové (Irena Vacková)? A hlavně, podaří se mu nakonec získat srdce vyvolené Araminty?

Co o komedii píše dramaturgyně Iva Šulajová

Komedie Pierra de Marivauxe (knižně vyšlo v roce 1963), jež patří po komediích Moliérových a Beaumarchaisových do nejživější součásti francouzského klasického veseloherního repertoáru, čerpají svůj materiál z citového konfliktu, v němž si láska proráží cestu často buď proti vůli, nebo i bez vědomí milujících. K tomu účelu je zde vždy zalidněno dobrými lidmi, obklopeno atmosférou pohody a zápletky – vedena s využitím oblíbených fraškovitých motivů přestrojení a záměn – končí vždy kladně. Jak sám autor říká, „vypozoroval v lidských srdcích rozmanitá hnízdečka, v nichž se může láska skrývat, když se bojí ukázat“, a každá z jeho komedií má za účel vyvést

ji z jednoho z těch hnízdeček. Nejznámější z jeho komedií Hra lásky a náhody se úspěšně hrála také ve Slováckém divadle (1993).

Falešné našeptávání v novém překladu

Hru francouzského spisovatele, dramatika a žurnalisty Pierra de Marivauxe z roku 1737 divadlo uvede v novém překladu Daniely Jobertové. Překladatelka, která je kvalifikovaná v oblasti francouzské kultury a divadlo studovala přímo ve Francii, se s režisérem Lipusem setkává podruhé. „Když jsem s prací na Marivauxovi začala, byla jsem velmi překvapená. Hra je z období, kterým jsem se po odborné stránce nikdy nezabývala, nicméně výzvu jsem nakonec přijala a jsem ráda,“ uvedla. Falešné našeptávání patří podle Jobertové ke hrám, kde se všechno děje ve slovech a slovní jednání postav je velmi důležité. „Je to hra, která potřebuje hereckou akci, a Marivaux v ní hercům nechává prostor. V době jejího vzniku fungovaly ve Francii dvě divadelní tradice, vznešené francouzské divadlo a italské divadlo, které neslo dědictví komedie dell'arte. Falešné našeptávání psal Marivaux právě pro italské herce,“ řekla.

„Marivodáž“

K dílu Pierra de Marivauxe se váže také pojem „marivodage“ (česky marivodáž), který vznikl v 18. století jako hanlivé označení milostného rozhovoru u Marivauxe jak v dramatické, tak románové tvorbě. Dnes má toto sloveso význam podle Marivauxových her a znamená „vyměňovat si vybrané lichotky“. Jiné významy jsou rovněž nepřirozený, vyumělkovaný sloh, strojenost, nepřirozenost stylu. U Marivauxe se tímto výrazem označuje rétorický postup postav a krutá manipulace s city druhého.

V nové komedii se představí Tereza Novotná, Zdeněk Trčálek, Martin Vrtáček, Irena Vacková, David Vacke, Tomáš Šulaj, Tereza Hrabalová a Jiří Hejzman.

Třikrát „poprvé“ s Radovanem Lipusem

2007 – Pýcha a předsudek: Jevištní adaptace slavného romantického románu Jane Austenové byla první režii Radovana Lipuse ve Slováckém divadle. Česká premiéra se uskutečnila 10. listopadu 2007.

2009 – Křídlo: Melancholická hra současné dramatičky Lenky Lagronové byla napsána pro Slovácké divadlo, které ji 21. března 2009 uvedlo ve světové premiéře.

2011 – Denní dům, noční dům: Román nejúspěšnější polské autorky současnosti Olgy Tokarczukové v dramatisaci Renaty Putzlacher-Buchtové byl poprvé na jevišti uveden ve Slováckém divadle 12. listopadu 2011.

Falešné našeptávání

Překlad: Daniela Jobertová; úprava: Radovan Lipus; scéna: David Bazika; kostýmy: Eva Kotková; hudba: Pavel Helebrand; dramaturgie: Iva Šulajová; režie: Radovan Lipus
Premiéra: 11. listopadu 2017

Kdo je Radovan Lipus

Režisér Radovan Lipus se narodil v roce 1966 v Třinci. Vystudoval obor teorie kultury na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a obory režie a dramaturgie u prof. Jaroslava Vostrého a Ladislava Vymětala na pražské DAMU. Působil jako asistent režie a lektor dramaturgie v pražském Činoherním klubu a režisér činohry Národního divadla moravskoslezského v Ostravě a jako režisér ve Švandově divadle v Praze na Smíchově. Pohostinsky režíroval v mnoha českých a moravských divadlech. Je rovněž spoluautorem a režisérem televizního cyklu Šumná města a externím pedagogem na katedře českého jazyka a literatury na FF Ostravské univerzity. Působí i jako vědeckovýzkumný pracovník AMU Praha. Ve Slováckém divadle dosud nastudoval tři inscenace – Denní dům, noční dům, Křídlo a Pýcha a předsudek.

Režisér Radovan Lipus na zkoušce Falešného našeptávání

Mezičas 2

Když vaši realitu (s)tvoří něčí slova

Dorant miluje Aramintu, ale nezná způsob, jak se jí přiblížit (doslovně i společenským postavením).

Araminta o jeho lásce (ani existenci) vůbec netuší.

Na konci této rovnice přece jen může být právoplatné a šťastné manželství. Nebo také ne? Vše je v rukou sluhy Duboise – je to prostý (v dřívějších dobách ne zcela pejorativně vnímaný) „dohazovač“, anebo až mefistofelský našeptavač a nebezpečný demiurg? Mohou pouhá slova zažehnout skutečnou lásku?

Iva Šulajová
dramaturgyně divadla

Komedie Pierra de Marivaux (1688–1763), jež patří po komediích Molièrových a Beaumarchaisových do nejživější součásti francouzského klasického veseloherního repertoáru, čerpají svůj materiál z citového konfliktu, v němž si láska proráží cestu často buď proti vůli, nebo i bez vědomí milujících. „Vyslídil jsem v lidském srdci všechny možné kouty, v kterých se skrývá láska, když se bojí ukázat, a každá z mých komedií má za cíl vytáhnout ji na světlo z jednoho z těchto koutů,“ říká Marivaux. A skutečně většina z jeho komedií (celkem napsal na 32 divadelních her, jen o dvě méně než Molière) rozvíjí rozličné varianty vnitřních překážek v různých stadiích milostného vztahu. Nejedná se tedy o tematiku vnějších překážek v lásce v podobě například svazku nepřejících

rodičů, nýbrž výlučně o skryté otázky lidského srdce a lidské duše. Marivaux uvádí na scénu kruté hříčky, lsti a vytáčky, které si vymýšlí lidské srdce, aby oddálilo chvíli, kdy se dá konečně samo sobě poznat, a kdy se také odhalí tak, aby je poznalo i druhé srdce. Marivauxovy hry byly oblíbeny nejen ve své době (i když někteří kritikové je mylně považovali za povrchní), ale do svého repertoáru si je natrvalo zařadilo také moderní a současné divadlo. Ve Francii je Marivaux vedle Corneille, Racina, Molièra a Musseta nejhranějším domácím klasikem. U nás je nejznámější a nejhranější z jeho komedií Hra lásky a náhody, která se také úspěšně hrála ve Slováckém divadle (1993, režie: Zdeněk Dušek). Jednu ze stěžejních rolí má v Marivauxových komediích slovo. Slovem

se jedná, slovem se tvoří veškerá zápletky (a chceme-li intrika), slovo je používáno jako zbraň, slovosled signalizuje konstrukt, kalkul. Slova zde tedy mají obrovskou moc! Ona to jsou, kdo totálně změni rozložení sil. A co na povrch vypadá lehce, skrývá často netušenou hloubku. „Přestože text vypadá jednoduše, lze vypožovat složitější témata temných zákoutí lidské duše a lidského srdce. Tuto temnou stránku textu u Marivaux objevila a docenila až druhá polovina 20. století. Marivaux je velmi rafinovaný, vypadá banálně, ale je to „krev pod krajkami“. Úzkost pod lehkostí. Je to v hlubinách kruté, surové a manipulativní. Anatomie duše, srdce, citu (hlavní ženská postava Araminta, která podléhá „nevyžádanému citu“ je dojemná i komická zároveň). Marivaux

zde tedy pracuje s velkým tématem manipulace – manipulují všichni, manipulace probíhá na různých rovinách, pokud bychom použili metaforu ze sportu, vidíme u všech postav škálu od okresního přeboru až po ligu mistrů v manipulaci. A to vše ve jménu „lásky“. Pokud bychom chtěli srovnat komedie Marivaux s těmi Molièrovými, zjistíme, že Molière je bohatší ve smyslu zápletky a postav, Marivaux je křehčí, pastelový. Molière je freska, Marivaux je pastelová křída. Tedy zranitelný barevný prach,“ popisuje Marivauxovy texty režisér Radovan Lipus, který je v tomto žánru „jako doma“. Falešné našeptávání (které Marivaux napsal v roce 1737) bude jeho již třetí profesionální režii Marivaux – kromě studentské inscenace Spor, uvedené ještě na DAMU, nastudoval komedii Dvojí nestálost (pod názvem Lásky?) a Hru lásky a náhody v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě. Vedle důrazu na slovo a jeho způsob interpretace (dikce, intonace) určuje Marivauxovy komedie též především velmi svižné tempo. Na poli herectví se tak dostáváme k zajímavé „fúzi“ konverzační komedie s nutností opravdové slovní ekvilibristiky (kdy herecké jednání je výrazně obsaženo ve slově), a jakési situační komiky – frašky, v níž se hrdina ocitá v překérní situaci a snaží se z ní uniknout (nebo – jako v našem případě – tu překérní situaci nastražuje jako past). „Temporytmicky se situace vrší jedna na druhou, téměř žádná z nich není dokončená a už se objevuje nová. Postavy v nich začínají elegantně, pak ale postupně ztrácejí dekorum a končí až do plačivosti, vzteku apod. Jak známo Francouz Marivaux psal pro herce Italské komedie, která v té době působila v Paříži, ti vycházeli z tradice komedie dell'arte a byli Marivauxovi v leccems bližší než tehdejší francouzské skupiny. Text dává hercům velkou svobodu, zároveň je třeba, aby se s ním hrálo lehce jako s křehkým balónkem. Je třeba najít adekvátní míru svižnosti. Hra je rychlá jako blesk. A také vyžaduje až wildeovskou preciznost výslovnosti, jako okouzující piruety v krasobruslení,“

potvrzuje Radovan Lipus. Spolu s přesností slovního jednání a závratným tempem komedie si, co se zápletky týče, vychutnáme též fenomén feydaovské frašky, kdy divák ví víc než postavy. Ve Falešném našeptávání přichází ke slovu motiv „lásky skrze prostředníka“: od prvních replik expozice hry víme, že Dubois milostnou intriku připraví, ale netušíme, jak to provede, kam až bude ochoten zajít a jakých reakcí se můžeme dočkat od druhé strany – „oběti intriky“. Pro frašku je to ideální rozvržení: je zábavné vidět situaci, a nebýt v ní. Postava sluhy Duboise opět není jen komická, je to současně Mefisto, demiurg, našeptavač. Nejde mu o lásku svého pána, motivací je pro něj čirá radost z manipulace.

Neméně zajímavá bude také výtvarná stránka inscenace. Oproti rokokové zdobnosti a preciznosti se posuneme k nám známější éře černobílých filmů pro pamětníky, kdy divadelní kašírka tehdejších filmových kulis připomínala kašíрку citovou. Poutavě o tom do třetice prozradil opět režisér Radovan Lipus: „Baroko je tsunami, rokoko je pěna po té mohutné vlně. Po ní přichází revoluce se svou gilotinou a nikdy už nebude nic jako dřív. Totální změna. Marivaux tvoří ve světě, který je ještě zdánlivě bezpečný a bezproblémový, ale je to svět před katastrofou. (Podobně jako u mého dalšího oblíbeného autora – Arthura Schnitzlera: jeho svět se rozpadl v kouři první světové války, kdy zanikla tři mocná impéria, která trvala staletí; v jistém smyslu se svět v roce 1918 změnil víc než v roce 1945.) Ovšem naše výtvarné řešení nepracuje s původní dobou, tedy rokokem, ale zasadili jsme příběh do třicátých let 20. století. Měl by evokovat trochu nostalgickou atmosféru černobílých komedií pro pamětníky, kdy ještě zcela přirozeně fungovaly čitelné a specifikované společenské vrstvy, od sluhy až po hraběte, spojené s určitým způsobem chování, oblékání, dikce. Byla to doba elegance a noblesy, což je důležité, protože Dorantova cesta za láskou Araminty je zároveň cestou za

ekonomickým vzestupem. Nemajetný muž se zamiluje do pohledné a zároveň bohaté mladé vdovy. Kolik je tam lásky a kolik kalkulu? Uvidíme...”

V době vzniku těchto řádků je příprava komedie ve své polovině. Herci se zabydlují v postavách i situacích, poté ještě přijdou scéna, kostýmy, vlásenky (a to si tentokrát vzhledem k éře filmů pro pamětníky skutečně užijeme). V době, kdy náš Časopis opustí tiskárnu, už bude vše na svém místě. A opět tak (literární) slovo stvoří (divadelní) svět. Tentokrát ještě s přeneseným významem: milostný vztah bude stvořen „Falešným našeptáváním“. Poprvé 11. listopadu 2017, v režii Radovana Lipuse a v novém překladu Daniely Jobertové, ve Slováckém divadle.

Tereza Novotná ztvární Aramintu.

Bude

Režiséři 2018 ve Slováckém divadle

Michal Skočovský: Ve Slováckém divadle v minulé sezóně nastudoval v rámci cyklu SLOFFÁČKÉ DIVADLO komedii Čarodějnice v kuchyni, nyní pod jeho vedením vzniká novinka Přes ploty.

Zdeněk Dušek: Osvědčená režijní tvář Slováckého divadla. Na repertoáru je stále jeho komedie Nájemníci a drama Nepřítel lidu. Příští rok se diváci mohou těšit opět na komedii, a to přímo klasickou. Režisér začne už před koncem roku studovat Shakespearovu hru Mnoho povyku pro nic.

Martin Františák: Se Slováckým divadlem spolupracuje od roku 2002, mnozí mají v paměti jeho doposud poslední inscenaci – Noru, která představitelce titulní role Tereze Novotné vynesla nejužší nominaci na Cenu Thálie. Tentokrát režisér Františák nastuduje slavné vesnické drama Karolíny Světlé Kříž u potoka.

Zoja Mikotová: Režisérka s mimořádným citem a něhou přivádí na jeviště tituly, které se rázem stávají hity sezóny. Stačí připomenout dojemné příběhy Oskar a růžová paní o nemocném chlapci, či Deník Anne Frankové i nejnovější Špalíček veršů a pohádek. Nyní režisérka nastuduje autorskou koláž – KDY bude po válce.

Igor Stránský: Dlouholetý ředitel Slováckého divadla má na svém kontě téměř stovku inscenací, z těch posledních je na repertoáru stále úspěšná Vojnarka a velmi populární Králova řeč. Nyní se miláček publika pusťte do slavné tragikomedie Istvána Örkényho Rodina Tótů.

Michal Zetel: Současný ředitel Slováckého divadla nastudoval v Hradišti zatím sedm inscenací. Patří mezi ně například silný Marvinův pokoj, nebo dojemný Autista. Na sklonku příštího roku si do svého režijního seznamu připsal klasiku – Tylovu Fidlovačku.

Co a kdy?

Fedor Gál @ Matěj: PŘES PLOTY – leden 2018

Mladý národní socialista, anonym Matěj, oslovil mailem Fedora Gála s otázkou, za jaké hodnoty by byl ochoten evropský liberál položit svůj život. Slovenský sociolog, dokumentarista a publicista odpověděl a následovalo několikaleté dopisování, které trvá dodnes. Unikátní dokument možností a mezi toho, jak jsou si dva zcela odlišní lidé schopni porozumět.

William Shakespeare: MNOHO POVYKU PRO NIC – leden 2018

Jedna ze Shakespearových vrcholných veselých komedií (tzv. svátečních) a světová klasika, napsaná roku 1599, pojednává o tenké hranici mezi zdáním a skutečností a smějeme-li se jejím postavám, které se dívají a nevidí, poslouchají a neslyší, smějeme se očistně také sami sobě.

Karolína Světlá: KŘÍŽ U POTOKA – březen 2018

Příběh lásky z tvrdého života horských samot. Česká klasika, kterou mají diváci nejraději. Divadelní adaptace slavného vesnického románu Karolíny Světlé z roku 1868 pojednává o poslední generaci rodu Potockých. Rodu, který tíží skutky předků. Vražda a kletba. Je možné chmury a přízraky našich rodičů i dědů překonat?

Zoja Mikotová, Ivy Šulajová: KDY bude po válce – duben 2018

Koláž Zoji Mikotové a Ivy Šulajové vycházející z autentických zápisků, dopisů a vzpomínek chce postihnout některé lidské stránky běžného válečného života v posledních letech vlády císaře Františka Josefa I., zejména příběhy žen a dětí, jež se často nedobrovolně staly ze dne na den hospodáři a živiteli rodiny či předčasně dospělými.

István Örkény: RODINA TÓTŮ – červen 2018

Sarkastická tragikomedie s vynikajícími hereckými příležitostmi, kterou významný maďarský dramatik István Örkény napsal v polovině šedesátých let 20. století, je groteskním zobrazením skutečnosti a obranou humánních hodnot proti odcizení a absurditě života. Skrze humor bojuje s omezující představou, že svět je třeba dostat do předem vymyšleného modelu.

Josef Kajetán Tyl, František Škroup: FIDLOVAČKA – září 2018

Slavné drama Josefa Kajetána Tyla, ve kterém se poprvé objevila píseň Kde domov můj?, z níž se později stala první sloka české hymny. O čem hra, jejíž celý název i s podtitulem zní Fidlovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka, ve své době vypovídala a o čem může vypovídat dnes?

Mimo předplatné – Lutz Hübner: ÚČA MUSÍ PRYČ! – leden 2018

Bystrá komedie jednoho z nejhranějších německých dramatiků Lutze Hübnera se od své světové premiéry v roce 2010 dočkala desítek inscenací. Reaguje na proměny smyslu školního vzdělávání a pokračující hledání jeho nejlepší možné podoby. Pregnantně se však potýká především se situacemi ryze osobními.

Kde domov tvůj?

Slovácké divadlo
předplatné 2018

PŘES PLOTY Fedor Gál @ Matěj / režie: Michal Skočovský
MNOHO POVYKU PRO NIC William Shakespeare / režie: Zdeněk Dušek
KŘÍŽ U POTOKA Karolína Světlá / režie: Martin Františák
KDY bude po válce koláž Zoji Mikotové a Ivy Šulajové / režie: Zoja Mikotová
RODINA TÓTŮ István Örkény / režie: Igor Stránský
FIDLOVAČKA Josef Kajetán Tyl, František Škroup / režie: Zetel

www.slovackedivadlo.cz

Bude

Herecké sny 2018: Dušek a Mikotová, nebo všechno

Nové předplatné na rok 2018 bude pestré, vyvážené i překvapivé s tituly klasickými i zbrusu novými... Členům hereckého ansámblu jsme položili nelehkou otázku, v jaké hře by si chtěli příští rok zahrát a proč. Aby se jejich přání lépe a rychleji vyplnila, mohli herci oslovit kouzelnou babičku a pro jistotu i zlatou rybičku.

Blanka Šmejdovcová
šéfredaktorka

David Vacke: V odpovědi na tuto otázku se spíš převtělím do role diváka, a v této pozici mě nikdy nezklamaly inscenace režiséra Zdeňka Duška, ba některé z nich mě zcela uhranuly a nadchly. Pokud se nepletu, Shakespeara jsem od něj ještě neviděl, takže se na „Zdeňkovu“ komedii Mnoho povyku pro nic těším dvojnásob. A kdybych měl možnost se na tomto díle podílet, vůbec bych se nezlobil.

Josef Kubáník: Pokud na mě nevyjde slepý houslista Mareš, který hraje ve Fidlovačce českou hymnu (a hrát bych jej při troše snahy mohl – tři roky mě na housle učila manželka našeho bývalého ředitele pana Stránského, než mě vyhodila), pak bych si rád cokoliv zahrál v inscenaci Zoji Mikotové – KDY bude po válce. Paní režisérka má velký dar přenést na diváka ty nejcennější emoce, jako je dojetí a něha. Takové, jaké se dnes už moc u divadla nevidí.

Irena Vacková: Milá kouzelná babičko, rybičko, zaříd', prosím, ať se nejmíň roztrojím a můžu zkoušet úplně všechno!

Štěpán Goiš: Chtěl bych si zahrát u Zoji Mikotové, spolupráce s ní je vždy milé setkání. Ale jako inspicient bych si rád zahrál malou roličku kdekoliv.

Jaroslava Tihelková: Milá zlatá rybičko... když mi teda můžeš splnit přání... mám jedno velké... Chtěla bych být mladá, krásná a prudce inteligentní!!! Protože pak by si mě URČITĚ všimli a obsadili všichni ti výborní režiséři, kteří u nás budou dělat inscenace – Přes ploty, Mnoho povyku pro nic, Kříž u potoka, KDY bude po válce, Rodina Tóťů, Fidlovačka a Úča musí pryč. A to by bylo SUPER!!! No... ale kdybys mi to přání náhodou nesplnila, tak vím, že jsi jen obyčejná ryba podvodnice a v tom případě se raději obrátím na kouzelnou babičku!!! Takže babi... chci hrááát všechnóó a ve všééém!!! HOWGH!

Pavla Hejmanová: Moje odpověď je jednoduchá – v čemkoli! Budu se vracet z mateřské dovolené a na proces zkoušení už se moc těším. Doma se sice zkouší, ale pouze moje nervy. Je čas na změnu.

Petra Staňková: Přála bych si zahrát ve všech titulech... ale protože to nejde, tak musím přiznat, že asi nejvíce mě láká spolupráce s režisérem Zdeňkem Duškem. Jednak kvůli tomu, že představení, která u nás v poslední době nazkoušel, se mi moc líbila. A také proto, že se mi líbí, co se o něm povídá a co jsem měla možnost sama poznat při přezkušování Brendy z Nájemníků. Je mi sympatická jeho preciznost, přesnost, jeho humor a jeho práce s herci, kterou bych si chtěla moc vyzkoušet. Navíc mě zajímá, jaký bude v jeho pojetí Shakespeare.

Co se v divadle chystá?

Autista se představí na festivalu Týden pro inkluzi

Inscenace Michala Zetela Autista – Moje zatracené nervy! se představí na festivalu Týden pro inkluzi. Představení s Josefem Kubáníkem v hlavní roli proběhne v pátek 10. listopadu v Divadle Polárka v Brně. Divadlo Polárka pořádá ojedinělou událost s názvem Týden pro inkluzi ve spolupráci se společností Rytmus – od klienta k občanovi, o. p. s. a Divadlem Aldente, které pracuje s herci s Downovým syndromem.

Kniha o hřbitově bude mít derniéru

Román Samko Tále: Kniha o hřbitově dobyl literární svět. Pro svůj neotřelý, hravý a vynalézavý jazyk, pro objevení hrdiny, který je rafinovanou metaforou i našich vlastních slabostí, nebezpečí, že mnohdy ve jménu dobrých pohnutek můžeme hloupě posloužit špatné věci. Na jevišti Slováckého divadla bestseller slovenské autorky Daniely Kapitáňové v hlavní roli se Zdeňkem Trčálkem přivedl režisér Jakub Maceček. Dniéra je naplánována na 15. listopadu 2017.

Noc divadel s Nájemníky

V České republice se bude letos v sobotu 18. listopadu konat již pátý jubilejní ročník evropské akce Noc divadel. Ani Slovácké divadlo nezůstane pozadu a připravuje pro své diváky atraktivní, celovečerní program. Akci zahájíme v 19 hodin tradičním společným potleskem, který zazní ve všech divadlech napříč Evropou. Po představení Nájemníci nechá režisér inscenace Zdeněk Dušek diváky nahlédnout pod pokličku výroby inscenace. Následovat bude prohlídka zákulisí divadla, kterým účastníci akce provedou herci Slováckého divadla. Chybět nebude ani malé občerstvení připravené ve spolupráci s našimi herci.

V prosinci proběhne opět Zaráz

Druhý ročník společné divadelní přehlídky Slováckého divadla a Městského divadla Zlín Zaráz se uskuteční ve dnech 5.–8. prosince. Cílem přehlídky je nabídnout především odborníkům – kritikům a recenzentům – to nejlepší z repertoáru obou divadel. Slovácké divadlo odehraje v rámci přehlídky letos čtyři inscenace – Zlatý drak (5. 12.), Marvinův pokoj (6. 12.), který bude mít zároveň derniéru, Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost? (7. 12.) a Měsíc nad řekou (8. 12.).

Vánoce s pohádkou o Květušce

Výpravná pohádka Zoji Mikotové Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici) zpestří všem malým i velkým divákům letošní Vánoce. Pohádku uvedeme 26. prosince v 15 hodin. Do role Květušky režisérka obsadila Barboru

Nesvadbovou, roli babice Zimice ztvárnil netradičně muž – Josef Kubáník. Jako Chór účinkují a muzicírují Petr Čagánek, Monika Horká, Pavel Hromádka, Pavel Majkus, Kamil Pulec a Martin Vrtáček.

Konec roku s Rychlými šípy

Nestárnoucí komedie režiséra Roberta Bellana Rychlé šípy, která 9. října oslavila 17 let na scéně, zpestří všem zájemcům a fanouškům správné pětice konec letošního roku. Oblíbenou inscenaci uvedeme ve středu 27. a ve čtvrtek 28. prosince od 19 hodin. Hrají David Vacke, Tomáš Šulaj, Zdeněk Trčálek, David Vaculík, Petr Čagánek, Pavel Hromádka, Jiří Hejman a další.

Silvestr s komedií Bez roucha

Známostou komedii Michaela Frayna Bez roucha ve Slováckém divadle režíroval Šimon Dominik. Autor ve hře obrací optiku a ukazuje, co se při zkoušení a reprízování divadelní inscenace děje za scénou. Poslední představení v tomto roce, které bude zároveň derniérou, divadlo uvede na Silvestra, v neděli 31. prosince od 18 hodin. V hlavních rolích účinkují Irena Vacková, Josef Kubáník, Jiří Hejman, David Vaculík, Tereza Hrabalová a další.

Kniha o hřbitově – Zdeněk Trčálek, Martin Vrtáček

Mezičas 3

Ladíme barevné skvrny

Rozhovor dramaturgyně Slováckého divadla Markéty Špetíkové s Ivou Šulajovou a Michalem Zetelem o předplatném na rok 2018.

Markéta Špetíková
dramaturgyně divadla

Nové předplatné nese motto Kde domov tvůř? Lze se dnes vracet k národní historii nebo k tradicím, aniž by to současně vyvolávalo národovecké tendence? Přemýšlíte v této rovině o své (společenské) odpovědnosti?

Zetel: Pevně věřím, že národní státy zaniknou a zůstanou jen národní společenství v rámci jednoho státu. Je to moje velká touha a chápu to jako jednu část své mise coby divadelníka. Osobně se mnohem víc cítím jako Evropan než jako Čech.

Šulajová: Obsah sloganu beru jako velkou metaforu. Lidé tady silně vnímají svou příslušnost ke kraji, a tím pádem i ke Slováckému divadlu – a stejně tak herci vnímají příslušnost k divákům. Zodpovědnost cítím spíš v rovině působení na každého jednotlivce. Všechny kulturní instituce se mají pokoušet dělat lidi lepší, v tom je naše hlavní zodpovědnost.

Zetel: Já se nesnažím dělat lidi lepšími, protože nevím, co to je, ale rozhodně šťastnějšími.

Šulajová: Nemyslím lepšími podle nás, ale lepšími podle nich samých.

A není tedy zvláštní, že jste si s těmihle východisky vybrali zrovna hru Fidlovačka? Její umělecké kvality nejsou tak vysoké. Hlavní se zdá být to, že z ní pochází česká hymna.

Zetel: Hodnocení, jestli tato hra má, nebo nemá umělecké kvality, bych si nechal na později. Tyhle věci hodně souvisí s módou, s dobovou preferencí. A já to vlastně ještě nevím. Proto tu hru ostatně chci dělat: abych zjistil, jestli je dobrá.

Co byl tedy impuls pro výběr této hry?

Zetel: Sto let od vzniku republiky, na kterou se hra odvolává, ať už přímo nebo nepřímo. Sto let je doba dlouhá tak akorát, abychom se na to mohli podívat s kritickým odstupem. Nemám destruktivní choutky, ani nemám žádnou preferenci, jak tu hru uchopit. Podrobíme ji regulérní umělecké analýze, zjistíme, jaký má potenciál a pak se k tomu nějak postavíme.

V souvislosti se zmiňovanou společenskou odpovědností jsem se ještě chtěla zeptat na jeden aspekt připravované inscenace Přes ploty. V ní si sociolog, dokumentarista a někdejší disident Fedor Gál píše e-maily se slovenským anonymním neonacistou Matějem. Je vhodné nechávat Matějovy až protidemokratické myšlenky zaznívat na jevišti? Nelegitimizuje tím Slovácké divadlo neonacismus?

Šulajová: To je velká otázka. Pokud bychom to brali v rovině energie slov, tedy v tom smyslu, že každé slovo, které zazní, vytvoří nějaké morfologické pole,

tak to tak svým způsobem určitě je. Na druhou stranu jde o pohled na svůj stín. A záleží, co s tím stínem uděláme. Právě v tom podle mě spočívá velká výzva: neschovávat se před zápornými, protikladnými nebo diskutabilními věcmi, ale hovořit o nich.

Zetel: To, jestli mohou, nebo nemohou zaznívat neonacistické názory na jevišti, je podle mě otázka. A naším úkolem je klást otázky, odpovědi musí říct někdo jiný. I kdybychom porušili nějaký kodex nebo nějaké morální pravidlo, tak je to v pořádku – jako umělci máme přesně tohle dělat. Nejsme tu od toho, abychom nabízeli odpovědi. Prál bych si žít ve společnosti, kde každý může říct opravdu, co chce, a teprve na základě toho, co bude říkat, se k němu ta společnost bude určitým způsobem chovat. Pokud někdo tvrdí, že holokaust nebyl, tak lže a pak ať se s ním nakládá jako s lhářem. Ale nemělo by se to kriminalizovat.

Šulajová: My na jevišti pouze zobrazujeme, nevytváříme. Když se v nějaké hře, která zpracovává nacistické téma, hajluje, tak to taky není propagace hajlování, ale zobrazování prostředků, jimiž se nacisté vyjadřují.

V této inscenaci ovšem dostávají názory podobného typu poměrně velký prostor. Některého z diváků to může oslovit.

Šulajová: To je podobné tomu, co slýcháme o vulgarismech na jevišti, což mě velice dráždí. Když hrajeme hru z určité sociální skupiny, tak ten drsný jazyk k postavám patří, charakterizuje je. Kdybychom ho převedli do spisovné češtiny, tak je ta hra rázem o ničem. Jevišťe není místo na pěkná vystoupení.

Zetel: Pro mě je pravda, že holokaust zcela objektivně existoval. Ale ptát se, jestli zemřelo pět nebo sedm milionů Židů, je relevantní otázka a nijak to neumenšuje hrůzu té věci. Pokud se na to člověk zeptá a je okamžitě označen za zpochybňovače holokaustu, tak to pro mě není v pořádku.

Předlohu inscenace Přes ploty představuje e-mailový dialog, KDY bude po válce vycházet z dopisů a dalších materiálů, v případě Kříže u potoka nás čeká adaptace románu vytvořená jednou z nejvýraznějších českých dramatiček Lenkou Lagronovou. Co v těchto případech stálo na počátku? Text, v němž jste cítili divadelní potenciál, či téma, k němuž jste textové vyjádření teprve hledali?

Šulajová: Téma. Už při přípravě Deníku Anne Frankové jsme si s režisérkou Zojou Mikotovou říkaly, že bychom se rády vyjádřily i k té první světové válce, hlavně tedy Zojka. Za Křížem u potoka zase stojí snaha o velké lidské a v tomto případě i ženské téma. Na Slovácku navíc existuje velká touha, aby se uváděly texty z venkovského prostředí.

Je pro vás přirozenější hledání v rámci dramatické literatury nebo už rovnou uvažujete širěji?

Zetel: To je hodně dáno osobností režisérů. Když například Martin Františák nabídne Kříž u potoka, tak by bylo vzhledem k jeho zkušenosti s těmito tématy hříchem po tom nesáhnout.

Zdá se, že hry vybíráte režisérům takřka „na tělo“. Michal Škočovský režíruje text o naší schopnosti vést dialog, Martina Františáka čeká drama z venkovského prostředí, Zoja Mikotová se po Deníku Anne Frankové vrací k ženskému a dětskému pohledu na život v době války. Takový přístup samozřejmě může vést i k jistému ustrnutí.

Zetel: V tom našem provozu příliš mnoho možností riskovat není. Snažíme se blížít hranici toho, co je ještě přijatelné risk.

Šulajová: Jdeme po určitém mistrovství. Zmiňovaní režiséři jsou mistři v tom konkrétním žánru nebo mají tak obrovský rozptyl, že jsou mistry více žánrů. A navíc znají náš soubor. Díky tomu z jejich práce netěží jen diváci, ale také herci. Když režisér herce nezná, tak neví, kam je může posunout. Do budoucna ale samozřejmě chceme zvát i nové režiséry.

Krom těchto tří světových premiér nás čekají také zavedené tituly. Zdeněk Dušek, který ve Slováckém divadle naposled režíroval Ibsenovo drama Nepřítel lidu s podtitulem Síla interpretace, připravuje pro nové předplatné Shakespearovu komedii Mnoho povyku pro nic. Ta svým způsobem také vypovídá o moci interpretace či dezinterpretace. Jaký nový pohled na tento fenomén nás čeká?

Šulajová: Tady je to dezinterpretace trochu jiného řádu. Už žánr a styl hry se liší: v Mnoho povyku pro nic najdeme tři zápletky, přičemž jedna z nich je vysloveně komická a pak tu máme dva milostné páry. Mnoho povyku pro nic vypovídá o tom, že se můžeme dívat a nevidět nebo můžeme vidět něco, co ani neexistuje. Celá ta hra je postavená na tom, že se spousta věcí uděje, aniž bychom to viděli nebo slyšeli a je to těm postavám jenom namluveno nebo nějakým jiným způsobem zprostředkováno. Pro mě je v tom obsaženo nesmírně současné téma: jak člověk svým smýšlením a viděním reality může věci měnit. Naštěstí pro nás je to zpracováno komicky. Očistně a úlevně se můžeme pobavit nad tím, jak se v tom plácá někdo jiný, ne my. Jsou to skvěle napsané partie.

Poslední novinku předplatného představuje hra maďarského spisovatele Istvána Örkényho Rodina Tóťů. Zaujalo mě její téma – konflikt mezi konformitou a pohodlím vyžadovanými ústřední postavou a svobodou.

Zetel: Já jsem v ní nejsilněji vnímal téma, že jakákoli oficialita reprezentovaná uniformou nebo úřadem místo

toho, aby přinášela řešení, přináší spoustu problémů, které jsou úplně zbytečné. Na obyčejné lidské bázi by to šlo rychleji. Rodina Tóťů má velice zajímavou atmosféru: je to dost šklebivá komedie, ale zároveň místy laskavá a hodně přesná.

Šulajová: Úřad nebo orgány bych rozšířila na jakoukoli formu autoritářství. Ne autority, ale autoritářství. Je zde celá plejáda uniforem a rodina Tóťů se tady té plejádě snaží zavděčit, až postupně ztrácí samu sebe. Budeme používat skvělou úpravu z Činoherního klubu, která je napsaná pro úzký okruh výrazně ohraničených a vypointovaných postav. Vidím v tom velkou příležitost pro komediální, situační i pohybové herectví. Mohl by to být – byť to téma je samozřejmě úplně jiné – podobný majstrštyk jako Penzion pro svobodné pány.

Alternativní dramaturgická linie SloffÁCKÉ DIVADLO nabídne v Německu velmi úspěšnou komedii Úča musí pryč!

Šulajová: Vnímání výchovy a školní výchovy rodiči a učiteli je velké téma.

Zetel: Myslím, že je to ještě obecnější. „Úča“ podle mě vypovídá o způsobu a smyslu vzdělávání dětí. Rodiče z „Úči“ mají předsudky o tom, co by vzdělávání mělo dětem přinést. Podle mě je ale jediným smyslem školy vzdělání, ne například lepší práce.

Šulajová: Ti rodiče od vzdělání očekávají něco úplně jiného než dřív, a to mně přijde dvojsečné. Na jednu stranu je to docela nadějně.

Zetel: Že se zajímají.

Šulajová: Že už si nechťejí nechat líbit to, co si dřív líbit nechali, protože škola byla dřív první tvárná jednotka systému.

Zetel: Víc to berou jako službu.

Šulajová: Na druhou stranu ta liberální výchova mnohdy překračuje všechny meze. Rodič si školu opravdu bere jako službu a učitel nemůže skoro nic. A to je druhý pól. Je to velmi zajímavé téma, člověk neví, ke komu se má přiklonit.

Zajímalo by mě, jak se při vši té komplikovanosti uvažuje o celku sezóny, aby nabízela i tematickou pestrost.

Šulajová: Už režiséři se skládají tak, aby ten rozptyl byl co největší. A samozřejmě se snažíme i o tematickou rozmanitost. Myslím si však, že v repertoárovém divadle není možné dělat tematicky zaměřené sezóny.

Zetel: Ani to není naším cílem a myslím, že je to takhle správně. Motto obvykle vyplývá ze skladby sezóny a z nějakého „ducha doby“. Nevím, jak jinak to nazvat. Když to téma zazní, všichni najednou zaševelí: „To je ono.“

Šulajová: To je pravda. Skrytou roli v tom hraje i soubor. To, jací lidé tady jsou, jak hrají. A funguje tu i synchronita. Když se jí člověk nebrání, tak udělá část práce sama. Ale tak je to ve všem, nejen v dramaturgickém plánu. Když člověk nic netlačí...

Zetel: Je v tom obecná pokora. Neřekneme si „letos to bude takové“, a pak skládáme ty věci násilím. My je poskládáme a ono nám to pak samo řekne, co to je.

Šulajová: Myslím, že kdybychom se snažili to takhle teoreticky naskládat, bylo by to umělé.

Zetel: Trvá to. Chce to trpělivost a práci, vlastně docela dost práce. Jen samotná skladba režisérů, kdo má zrovna čas, je takový trychtýř. Nakonec z toho vypadne jediné možné řešení.

Šulajová: Kdyby to měl člověk přirovnat k něčemu výtvarnému, tak to neprobíhá tak, že nakreslíš kontury a pak je vybarvuješ. Spíš uděláš barevné skvrny a postupně je ladíš. Rozjednáme debatu s několika režiséry a s každým z nich si definujeme okruh témat. Nejdřív je potřeba na ty struny

u režisérů lehce brnkat, a jakmile vím, že by jeden rád dělal pět různých dramát, témat a podobně, tak z toho vytáhnu ten kolíček, který potřebuji, třeba komedii.

Nové logo, předplatné pro letošní rok i pro rok příští drží linii otazníků, otevřených otázek. Je to záměr?

Zetel: Ano. Ale taky to nevzniklo tak, že bychom si řekli: jsme divadlo, které si klade otázky. Návrh byl dřív než uvědomění si, že to je to, co nás zajímá. Je to tak?

Šulajová: Určitě. Logo vybírala skupina podobně naladěných lidí. Bylo v tom společné vědomí, že se pocítujeme jako moderní divadlo. Proto jsme také chtěli, aby logo bylo moderní, aby nezobrazovalo nic statického, žádnou masku nebo oponu, žádný klasický klíšovitý divadelní obrázek nebo pikto-gram, ale něco, co bude provokovat. Ne, že by naše logo mělo prvoplánově provokovat diváky, jako spíš nás, kteří to divadlo děláme. Nechceme ustrnout. Chceme neustále hledat nové cesty, chceme se neustále ptát. Odpovědi by si divák měl tvořit sám.

Když se tedy zeptám na plakát k předplatnému – která z těch možných interpretací je vám nejbližší, tak mi asi nebudete chtít odpovídat...

Zetel: Já klidně. Zobrazuje přesvědčení, že instituce jako my by měla stát u zásadních okamžiků každého národa. A je to zabalené do vtipu, který každý člověk znalý Slováckého divadla pochopí, protože vedle Masaryka stojí herec David Vaculík. Takhle jednoduché to pro mě je. Ale ten nápad se rodil dlouho.

Šulajová: Pro mě je v tom hlavně ten obrovský vtíp. Nesmírně se mi líbí zpracování písmene „S“ do trikolory, o níž je na první pohled jasné, že tak úplně trikolorou není. A přitom ta prostřední barva vychází z naší hlavní „firemní“ barvy – růžové. Samozřejmě je tam pro mě obsažený ten otazník: jak vnímáme stoletou existenci našeho samostatného státu.

Zetel: Příchod Davida Zezuly (autora vizuální podoby předplatného, pozn. aut.) je pro mě zásadní, protože o své práci nepřemýšlí jako o grafice, ale jako o vizuální komunikaci.

Opakovaně říkáte, že Slovácké divadlo nehraje pro všechny, ale pro každého. Co přesně to znamená?

Šulajová: Kdybychom chtěli hrát pro všechny, tak bychom se museli zaměřit na střední proud ve všech titulech. Kdežto hrát pro každého znamená, že si můžeme dovolit každý ten titul zaměřit jinak. Můžeme nasadit jednoho Zlatého draka nebo jeden Měsíc nad řekou a pak jednu Královu řeč, jedny „Pyžama“ a podobně. Předem víme, že se Měsíc nad řekou nebude líbit všem. Ale víme, že máme diváky, kteří chtějí vidět něco takového, a chceme hrát i pro ně.

Zetel: Místo toho, abychom hledali univerzální vkus, tak se snažíme v každém projektu najít osobitý vkus.

Šulajová: A to všechno v rámci šesti titulů pro všechny předplatitele. Je to docela těžký úkol.

Zetel: A nevděčný.

Šulajová: Ale věříme, že se nám to daří vyvažovat.

Zetel: Aspoň jedna z mála věcí, která je v tomhle divadle jasná.

1. středa v 17.00	Samko Tále Kniha o hřbitově			V
2. čtvrtek v 19.00	David Seidler Králova řeč			D
2. čtvrtek v 19.00	Matt Charman Večer na psích dostizích	SlořÁCKÉ DIVADLO	Klub Mír UH	
3. pátek v 10.00	Ěrantišek Hrubín Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici)			š
4. sobota v 19.00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?			R
8. středa v 18.00	Fráňa Šrámek Měsíc nad řekou			U
8. středa v 18.00	Caroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna	
9. čtvrtek v 19.00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?			Q
10. pátek v 10.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání	veřejná generální zkouška		
11. sobota v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání	premiéra		P
12. neděle ve 14.00	Sokolská akademie	pronájem SD: Sokol UH		
13. pondělí v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			Y
14. úterý v 10.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			Senior 2
15. středa v 17.00	Samko Tále Kniha o hřbitově	derniéra		N
16. čtvrtek v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			J
18. sobota v 19.00	Michael Cooney Nájemníci	představení v rámci akce Noc divadel 2017		
20. pondělí v 10.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			Senior
21. úterý v 18.00	Scott McPherson Marvinův pokoj			S
22. středa v 17.00	George Abbott, Richard Bissell, Richard Adler, Jerry Ross Hra o pyžama			M
22. středa v 18.00	Caroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna	
23. čtvrtek v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			K
24. pátek v 10.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)	115. repríza		š
25. sobota v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			C
26. neděle v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			F
27. pondělí v 19.00	Agnieszka Holland Provinční herci	Divadelní bijáky (ve spolupráci s MKUH)	Malá scéna	
28. úterý v 18.00	Roland Schimmelpfennig Zlatý drak			T
28. úterý v 19.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!		Malá scéna	
29. středa v 19.00	Willy Russell Pokrevní bratři			
30. čtvrtek v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			B

Zájezdy v listopadu

3. 11. v 19.00

Měsíc nad řekou

Budapešť (HU)

Festival českého divadla a dramatiky v Budapešti, Divadlo Józsefa Katony
10. 11. v 19.00

Autista – Moje zatracené nervy!

Festival Týden pro inkluzi v Divadle Polárka, Brno – Divadlo Polárka

Listopad

1. pátek v 19.00	David Seidler Králova řeč	uzavřené představení		
2. sobota v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			L
3. neděle v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			H
4. pondělí v 8.45	Carlo Collodi Pinocchio	host SD: Umělecká agentura Pierrot		š
4. pondělí v 10.45	Carlo Collodi Pinocchio	host SD: Umělecká agentura Pierrot		š
5. úterý v 18.00	Roland Schimmelpfennig Zlatý drak	divadelní přehlídka ZARÁZ		E
6. středa v 18.00	Scott McPherson Marvinův pokoj	divadelní přehlídka ZARÁZ, derniéra		U
7. čtvrtek v 10.00	Anton Pavlovič Čechov Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?	divadelní přehlídka ZARÁZ		š
8. pátek v 10.00	Fráňa Šrámek Měsíc nad řekou	divadelní přehlídka ZARÁZ		š
9. sobota v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			G
10. neděle ve 13.00–18.00 v 18.00	Dobročinný bazar Dobročinný koncert	účinkují herci SD, I. Černíčková, J. Krystoňová, Hradišťánek, ...		
11. pondělí v 10.00	Ěrantišek Hrubín Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici)			š
12. úterý v 18.00	Roland Schimmelpfennig Zlatý drak			S
12. úterý v 19.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!		Malá scéna	
13. středa v 17.00	George Abbott, Richard Bissell, Richard Adler, Jerry Ross Hra o pyžama			O
13. středa v 18.00	Caroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna	
14. čtvrtek v 18.00	Caroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna	
14. čtvrtek v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			X
15. pátek v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání	uzavřené představení		
16. sobota v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			A
18. pondělí v 19.00	Willy Russell Pokrevní bratři			
19. úterý v 10.00	David Seidler Králova řeč			š
19. úterý v 10.00	Matt Charman Večer na psích dostizích	SlořÁCKÉ DIVADLO	Klub Mír UH –	š
20. středa v 19.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)			
21. čtvrtek v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání			Q
26. úterý v 15.00	Ěrantišek Hrubín Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici)			
27. středa v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy			
28. čtvrtek v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy	470. repríza		
29. pátek v 19.00	Michael Frayn Bez roucha			
30. sobota v 19.00	Michael Frayn Bez roucha	35. repríza		
31. neděle v 18.00	Michael Frayn Bez roucha	derniéra, silvestrovské představení		

Prosinec

Počasí

Tereza Hrabalová předpovídá počasí

Theatro-slovácký
hydrometeorologický
ústav vydává předpověď
počasí na následující
dva měsíce.

Milí čtenáři,
na začátku listopadu nás čekají teplejší dny, to budou ale bohužel poslední teplé dny. Od 11. 11. se nevyhneme přívalu hurikánu Falešné našeptávání, který se bude projevovat hlavně o sobotách a nedělích, v průběhu celého listopadu v silnějších nárazech. Doporučuji nevycházet a trávit čas třeba u knihy o hřbitově, poslechu Královy řeči nebo hrát polštářovou bitvu v pyžamu.
V sobotu 18. listopadu po setmění nastane magická Noc divadel, kdy se rozplynou mraky a můžeme ve městě Uherské Hradiště zahlédnout zajímavou skupinu hvězd, zvanou Nájemníci.
Do konce listopadových dní nás již žádné změny nečekají. Prosinec přináší stále ještě zbytky hurikánu, ale v menší intenzitě. Musím konstatovat, že se nevyhneme sněhové bouři Rychlé šípky, která proletí naším městem někdy kolem 27. 12. Do té doby by mělo být počasí klidné, hlavně kolem vánočních svátků, to se nám vyhnou veškeré vánice a bouře, a můžeme tedy v klidu trávit čas se svou rodinou, doma i venku. Konec roku můžeme oslavit Bez roucha otužováním v ledové vodě, pro naše lepší zdraví do dalších let.
Přeji Vám, milí čtenáři, hodně krásného počasí na celý příští rok, spoustu slunečných usměvavých dní, a mraků venku i v duši co nejmeně. A hlavně hodně zdraví do nového roku 2018!

Vaše **Tereza Hrabalová**

Kde nás můžete sledovat:

facebook

instagram

twitter

youtube